

je vodstvo, naj se ob veliki skupščini opravi presveta daritev za nje, kakor tudi za vse žive člane, ki se kot velika — na tisoče broječa družina — zbirajo okrog svojih zavetnikov, blagovestnikov naših sv. Cirila in Metoda. Vodstvo s tem daje migljaj, da tudi slavna načelnitva vseh podružnic po naši zemlji posnemajo to staro slovensko navado v svesti, da nam z oltarjev rosi božji blagoslov. (Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Svetilnice in njih priprava.

Sedaj se dobi že težko kje katera hiša, da ne pozna luči iz petrolja. Za njo pa je potrebno razne priprave, vsaj več, kakor pri prejšnjih treskah ali pa tudi „svetilnicah za olje“. Največ pa prizadene pri tej pripravi cilindri ali steklo. Le to kaj rado počli in v časih jih razpoči zaporedoma več, ne da zna človek, kaj da je krivo tega. V časih je krivo že to, da ni stenj enako prirezan, v časih pa tudi to, da se luč prežene, t. j. prehitro izpusti v plamen. Kdor ima torej take svetilnice, njemu je paziti na oboje, vendar pa še mu pri vsem tem utegne steklo počiti: to se izgori, če je na njem kaj mokrote, če tudi le od pota v roki, ali pa če je v steklu samem kako zrno ali žlindra.

Ker je sitno v časih in posebno še pri kmetu, ki nima prodajalnice za steklo koj pri roki, prav sitno, če mu razpoči steklo na svetilnici, zato bode vsak hvaležen, ako izve za sredstvo, ki v tem pomaga, vsaj največkrat preubrani steklo, da ne razpoči. To stori se tako: kupi se nekaj stekel vkup in potem se deno vsa v vodo, v lonec, ta pa se postavi po tem na ogenj, da se voda v njem po času razgreje in sicer dotlej, da zavre v njem. Na to se lonec postavi raz ogenj na stran z vsem, kar je v njem. Ko se je voda po polnem shladila, vzamejo se stekla iz nje, ter se osnažijo, da so lepo svetla. Sedaj so tako trda, da jim nobena luč več ne napravi škode.

Tako služi pa bojda to dobro pri steklovji sploh, pri porcelanu in enaki posodi, ki pride na mizo in v dotiko z vročino, z ognjem.

Maža za les.

Da prhni les, ki je na zraku in na solnci, s časom in semtertje prav hitro, vselej pa prehitro, to je znano in ljudje si belijo glavo, kako da se ohrani les še vendar-le kolikor, toliko tudi na dežji in solnci. V novem času se priporoča za to maža, ki se napravi iz naslednjih snovi. Vzame se namreč ter očisti dovolje grafit, kavčuka in šelaka ter se napravi s svinčenim sladkorjem iz njih neka zmes. Le-tej pa še vribli lanenega olja ali tudi trpentinovca. Taka maža je trpežna in tudi les zdrži vsled nje dolgo vremenske spremenjave,

Sejmovi. Dne 29. novembra v Poličanah. Dne 30. novembra v Svičini. Dne 1. decembra pri sv. Andraži v slov. gor., v Mariboru, v Rogatci, v Strassu, v Veržeji in na Bizejskem. Dne 2. decembra v Radgoni. Dne 3. decembra v Konjicah, v Lučanah, na Planini in na Ptuji in v Imenem. Dne 4. decembra pri sv. Barbari v Halozah, v Šmarji in na Zelenem travniku.

Dopisi.

Od sv. Duha v Halozah. (Nova šola.)

Haloze so sicer ubogi kraj. Odkar so gorice začele posestnike zapuščati, gre eno posestvo za drugim v roke nemških mestjanov, prejšnji posestniki pa postanejo revni viničarji. Ali tudi v ubogih krajih je včasih veselje doma. Mogočen strel se je dne 4. t. m. zvečer daleč po Haloških goricah razlegal in vabil k posebni slavnosti, katera se je imela vršiti dne 5. novembra. Nova šola se je slovesno blagoslavljal. Kar je slovesnost posebno povzdignilo, to je bil prihod c. kr. okrajnega glavarja g. Friderika Mareka iz Ptuja in c. kr. okr. šolskega nadzornika, g. Janeza Ranner-ja. Ob 10. uri služil je c. g. P. Bonaventura Čiček, slovesno sv. mešo, pri kateri je bila šolska mladina, g. okr. glavar, g. okr. nadzornik, krajni šolski svet, različni gostje in veliko število domačega ljudstva navzočih. Po sv. meši se je vršila procesija od cerkve k novemu šolskemu poslopju, katero so vodili c. g. P. Aleksander Šovič, župnik pri sv. Trojici. Med milim zvoženjem, strelbo, godbo in petjem pobožnih pesmi pridemo k lepi, za to slovesnost mično okinčani šoli, kjer se je vršilo njeno blagoslovljenje. Po cerkvenih obredih nastopi blagorodni gospod c. kr. okr. glavar na oder in nam z lepimi slovenskimi besedami razloži pomen današnje slovesnosti ter konečno zakliče presvitlemu cesarju krepki „živio“, na kar se je od šolske mladine in navzočih zapela cesarska pesem. Gosp. okrajni šolski nadzornik je potem razložil nalogo šole, govoril na srce starišem, otrokom in učitelju, povdarjaje, da šola ni samo izobraževalna, ampak tudi odgojevalna. Po govoru krajnega šolskega ogleda gosp. Alojzija Ornika, kateri je šolskemu vodji, gosp. Jakobu Fritzu, izročil ključ nove šole, in po primerni zahvali od strani šolskega vodje, bila je slovesnost končana. Šolski dobrotniki pa so priskrbeli za mladino in drugo ljudstvo posebno veselico, pri kateri se je delilo klobas, kruha in vina, tako, da je bilo vse najboljše volje. Gospoda pa se je podala v bližnjo hišo gostoljubne in poštene rodbine Gorjup, kjer je bil pripravljen okusen obed. Vsi so se ločili s priznanjem, da je bilo zopet v Halozah enkrat prav veselo. Srčna zahvala vsem, kateri so k tej slovesnosti po mogočnosti pripomogli, po-

seбно pa rodbini Gorjup za njihov trud, njihovo gostoljubnost in požrtvovalnost!

Iz St. Jurja na juž. žel. (Imeniten tujec.) Virtemberški kralj je hodil sredi oktobra po naši fari. Nad sedanjim Anderburgom je stal pred več sto leti grad tega imena. Vse posvetno pa s časom mine, in od mogočnega grada je zdaj še samo kamen, ki si ga je bližnji kmet vložil pod stopnjice. Če bi se od starega veličastva te graščine kaj našlo, to je prišel kralj iskat. Prazno je vse. Od grada je razpadlo zidovje, ne daleč proč so zasledili kmalo pozneje že gnjilega človeka. V gošči je ležal; bil je po mestno oblečen. Škrtejevi trdijo, da so lani prve dni adventa slišali v jutro na pomoč klicati in tolči. Menda si ni nobeden upal iti blizu. Sodnija je preiskovala brez uspeha. Mrtvec mora biti od drugod, ker ne pogrešajo nobenega domačina. Vse mine, slava, življenje, bogastvo. Nov zgled. Septembra je umrla Kopačka; prej je bila na Slatini imenitna gospa, imela je veliko hišo, ali tukaj je živela prav siromašno, sama kot puščavnica; ali bolj nesrečna, ker ji blazna hči ni mogla nobenega veselja narediti. Prémeni naj Bog pomilovanja vredni materi solzno dolino v veseli raj. Ostalo ji je za drugi svet, kar je storila dobrega. Dohrot je pa storila obilno. Marsikdo se bo in se je za njo posolzil, ker je radodarno potolažila veliko siromakov. Na Marijo, tako je večkrat z raveseljenim licem rekla, je veliko zaupala, drugače bi bila morala obupati, ker se iz svoje samote več let ni približala cerkvi. Tolažnica žalostnih prosi rada za svoje otroke.

Od sv. Jurija ob Taboru. (Zahvala.) Naš krajni šolski svet priredil je dne 16. t. m. tombolo, katere čisti dohodek je bil namenjen šolarske kuhinji za revne učence, ki se ima v kratkem otvoriti. Da je bil uspeh tombole tako nepričakovano ugoden ter vrgl čistega dohodka 78 gl. 43 kr., zahvaliti se imamo pred vsem spoštovanim gostom, ki so se od blizu in daleč v tako obilem številu tombole udeležili ter s tem pokazali, da jim je revna mladina pri srci in da radi sežejo v žep, kadar gre pomagati stradajočim otrokom. Prisrčna hvala pa tudi vsem onim gospodom in gospem, ki so to podjetje z darovi v denarjih in krasnih dobitkih tako velikodušno podpirali; in to so pred vsem: visokorodna gospoda barona Friderik in Gustav Wittenbach, gospod izdelovatelj glasovirov M. Ropas, krajni šolski ogleda J. Apat, zastopnik „Slavije“ L. Apat, posestnik Urban Rajovec, gospa Cecilija Korun, Marija Ameršek in mnogo drugih, ki so s skupnim delovanjem pripomogli da ima šolarska kuhinja danes gotovine 87 fl. Bog plati!

Iz Brezna pri Dravi. (Inštalacija.) Dne 3. oktobra je bil za nas veseli dan, ko

so naš župnik č. g. Jurij Galun k nam prišli, in smo jih z velikim veseljem pri prvem slavaloku čakali in ko pridejo, predstavi se jim ena izmed belo ovenčanih deklic in srčno nagovori, potem pa jim poda šopek cvetlic. Med pokanjem možnarjev in zvonjenjem moléč sv. rožni venec se podamo v cerkev in pred njo je bil drugi slavalok z napisom: Hvaljen bodi Jezus Kristus! Na rožnivenško nedeljo je bila inštalacija, možnarji so pokali, da je bilo kaj veselo. Č. g. dekan Anton Jazbec so v pridigi omenili dolžnost župnika do faranov, farmani pa, da jih moramo ljubiti, v bogati in spoštovati; potem je bila velika sv. meša, pri kateri sta novemu župniku č. g. dekan in pa č. g. Jurij Žmavec, župnik na Remšniku, stregla in potem v nedeljo so nam novi župnik ljubeznjivo na srce polagali, da bi radi v cerkvo hodili in božjo besedo poslušali. To smo jim tudi radi obljubili in daj Bog, da vselej tako storimo.

Iz Dobravec pri Mariboru. (Nemška tularija.) Prosim, g. urednik, malo prostorčka, da Vam ves Dobravec popišem. Ko pride človek v to ves, vidi precej od kraja lepe zidane hrame in more biti si misli: tukaj so tudi pošteni slovenski rodoljubi doma, ali celo se ogoljufa. Blizo sredine te vasi, tam stoji soha, ki drži dve blanji in na njih napis na desni: Nah St. Margeten in na levi: Nah St. Johan. Tukaj v tem borovju je torej nemška dežela doma, sem si torej mislil, ali nisem še bil svoje besede izgovoril, stopil je pred nas nek možicelj, ter je na vso moč zatrobil na nemški rog: „holt, holt, obforen, dohir ist mein štrosen, dort ist gemeinde štrosen, obforen!“ Na to moj tovariš podrži konja in jaz moža nagovorim: Prijatelj, ako hočete, da vas ubogamo, povejte nam po slovenski, ker mi smo Slovenci! On še je pa le hrustal: „holt und oforen“. Po tej vesi je namreč toliko potov, da ima vsak kmet skoro svoj pot, ali ko bi vse skupaj spravil, niso vsi za enega dobrega. Kamenje imajo tako debelo na cesti, kakor ima ovi „deičar“ bučo, z njo bi naj Dobravčani kamenje tolkli. Da si pa, dragi bralec, ne boš glave lomil, kdo je ta možicelj, ti raje povem, da je to Franc Auguštín, ter je bržčas tudi komandant te vesi. Na drugi strani stoji tabla z napisom: Nah Nuzdorf. Človek bi rad vedel, od kod so ti vaščani dobili tako učenega pisača, ki zna tako umetno kazipot slikati, na čast cele vesi, in na ogled svetu ali ka-li. Kakor sem zgoraj rekel, so hrami vasi ovčje oblačilo, ali znotraj prebivajo zgrabljivi nemškutarski volkovje; želeti bi bilo torej, da bi tudi ti vaščani, posebno pa Franc Auguštín enkrat zmoto spoznali in svoj nemškutarski rog v borovje zavrgli. Potem pa bodo tudi svoje sosede in sobrate z lepšimi besedami pozdravljali.